

ἔπειτα γὰρ στολιστοῦν καὶ οἱ κοπέλλες καὶ γὰρ στήσουνε χορὸν μαζί μὲ τοὺς καλοὺς τους, — τάνιστοροῦσα δὲλα αὐτὰ καὶ πῆγαινα γὰρ μεθῆσω ἀπὸ τῆς χαρᾶς μου, ποῦ εἰτύχησα τέλος νᾶρθω καὶ νὰπολάψω τέτοια καλὰ στήν πατριδά τους μέσα, ζωντανὰ σὰν τὰ ψάρια στή θάλασσα, καὶ ὄχι πλαστὰ καὶ ζουγραφιστὰ καθὼς τὰ βλέπουμε στὰ δηγήματα μέσα.

Κι ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ ὄνειριάσματα, φτάνουμε στοῦ χωριοῦ τὴν ἄκρη καὶ μπαίνομε μέσα, ὥρα μεσημέρι.

Εἶταν Ἀπριλῆς μήνας, καὶ ἔβρεξε, λέει, πολὺ βαριά τις προάλλες.

Τὸβλεπα πῶς ἔβρεξε δυνατὰ. Τὸ πετάμι ποῦ χωρίζει σὲ δύο τὸ χωριὸ εἶτανε θολὸ καὶ μεγάλο. Κατὰ τὸ μέρος μάλιστα ποῦπρεπε γὰρ περάσω εἶταν τόσο ξαπλωμένα τὰ νερά, ποῦ κατανοῦσε πιά λίμνη. Ἀλήθεια πῶς εἶχε γιοφύρι παρακάτω, μὰ ἐμεῖς ἀπὸ γιοφύρι ἀνάγκη δὲν εἶχαμε. Βλέπεις, ρηχὰ τὰ νερά. Ἔτσι μᾶς εἶπανε μερικὲς χωριανὲς ποῦ στεκότανε στὶς πόρτες τους, καὶ μὰ μᾶς κοιτάζανε, μὰ βλέπόνταν ἀνάμεσά τους σὰν παράξενα, θᾶλεγα μαρικόλικα, μόνε ποῦ τὸ γνώριζα ἀπὸ τὶς περιγραφὲς ποῦ διάβασα πῶς μοριολιὲς στὰ χωριά μὲ τοὺς ξένους δὲν ἔχει, ἐκεῖ ἄλλο ἀπὸ φιλοξενία δὲν ξέρουν. Κεντῶ λοιπὸν τὸ μουλάρι, καὶ ἴσια μέσα στὸ νερό. Ὁ ἀγωγιότης μου, ἀνάγκη γὰρ μὴ στὸ νερὸ δὲν εἶχε αὐτὸς, σκάλωσε ἀπὸ κάτω τειχιά στὸ πλάγι καὶ πέρασε, καὶ πρὶν γὰρ διαβῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ μισὸ τὸ λιμνᾶρι, αὐτὸς στεκότανε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ μὲ πρόσμενε. Ἄξαφρα ὅμως σταματᾶει τὸ μουλάρι, καὶ δὲ θέλει γὰρ πᾶν ὀμπρός.

Τοῦ δίνο μὰ μὲ τὴ βέργα, μὰ τὸ ζῶ, φρονημώτερο ἀπὸ μένα, γυρίζει σιγὰ σιγὰ καὶ κάμνει γὰρ κόψη βόλτα. Ἀρχινοῦνε τότες γέλοια καὶ φωνὲς μέσα στὴ γειτονιά. Σὰ γὰρ μὲ τρώμαξαν αὐτὲς οἱ φωνὲς. Συνέχρονα νοιώθω καὶ πῶς γυρίζοντας τὸ μουλάρι δὲν πατοῦσε στή γῆς, πῶρα κολυμποῦσε!

Φρόνιμο μουλαράκι μου! Ὑστερ' ἀπὸ τὶς βεργιὲς ποῦφαγες, δὲν ἄλλαξες γνώμη παρὰ πηγες κατὰ τὸ νερό σου κεφάλι καὶ μὲ γλύτωσες, ἂν ὄχι ἀπὸ πνίξιμο, δὲχως ἄλλο ἀπὸ παράκαιρο λουτροὸ καὶ ἀπὸ πούντα.

Κι ὁ ἀγωγιότης; Πήδηξε ὁ δύστηνος μὲς στὸ νερό, καὶ ἦρθε καὶ αὐτὸς κολυμπῶντος γὰρ μὲ γλυτώσῃ. Τότες δὰ σκάσανε στὰ γέλοια οἱ ἀθῶες μου οἱ χωριατοπούλες!

Μ' ἔβγαλε ὄξω τὸ μουλαράκι καὶ στάθηκε στὸν

ὄχτο τοῦ ποταμοῦ προσμένοντας ἤσυχια τὴν προσταγή μου. Ἦρθε καὶ ὁ ἀγωγιότης μουσκέδι, καὶ σέρνοντας τὸ ζῶ ἀπὸ τὸ καπίστρι, ζητοῦσε γὰρ τὸ φέρῃ ἀπὸ τὸ γιοφύρι, γὰρ περάσουμε ἀπ' ἐκεῖ.

— Στάσου, τοῦ λέω τοῦ ἀγωγιότη. Πᾶμε πίσω στὸν κάμπο. Ἐκεῖ, κοντὰ στήν κρύα Βρύση καθίζουμε καὶ τρώμε, καὶ στεγνώνεις καὶ ἐσύ. Ἐπειτα τραβοῦμε πίσω στή χώρα. Τὴ γλύκα τοῦ χωριοῦ τὴν εἶδα καὶ τὴνὲ χάρηκα.

(1894)

Ναυμῶς
16-12-07
ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Σὰν ἀρχισα γὰρ πρωτομελετῶ τὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ, καὶ γὰρ πρωτοθαμᾶζω τοὺς θησαυροὺς του, εἶπα Ἀνόητοι ἐμεῖς οἱ ῥωμοὶ. Τόσα καλὰ νᾶχουμε στοὺς κάμπους καὶ στὰ βοννά μας, καὶ γὰρ μὴν ταξιδεύουμε κάθε λίγο γὰρ τὰ χαροῦμε καὶ ἀπὸ κοντὰ. Δίχως ἄλλο γὰρ τὴν κάμω ἐγὼ τὴν ἀρχή.

Καὶ παίρνω μουλάρι μὲ καλὸν ἀγωγιότη καὶ ξεκινῶ κατὰ τὸ νοστιμώτερο τὸ χωριό, ὡς τέσσερεις ὥρες δρόμο ἀπὸ τὴ χώρα.

Ἀληθινὸ ποίημα οἱ τέσσερεις ἐκεῖνες ὥρες. Οἱ λόγγοι μὲ τὰ τρυφερόλογια δεινριά καὶ μὲ τὶς ἀστείρευτες ρεματιὲς κάτω στὸ βάθος, τὰσώπαστα τὰ πουλιά, τὰ κοπάδια γύρω στὰ ὄρη μὲ τὰ κονδοῦνια, τὰ χωριατόπουλα καὶ οἱ χωριατοπούλες ποῦ δουλεύανε ὅπου ἔβλεπες χωράφι καὶ ἀμπέλι, κατόπι πάλε τᾶγρια τὰ δάση μὲ τὰ βαριοστέναχτα πέφκα, ὅλ' αὐτὰ σὲ μαγεύανε, σὲ λωλαίνανε σ' ἔκαμναν καὶ ζητοῦσες Νεράιδες, Ἀρνάδες, ὅλες τὶς θεότητες τοῦ παλιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια τὶς ἔβλεπες, τόσο φλογόνουναν ἢ φαντασία μὲ τὶς ἀπάρθενες ἐκεῖνες φουκὲς ὁμορφιὲς.

Ὑστερ' ἀπὸ τέτοιο ψυχρὸ πανηγύρι, τὴν ὥρα δὲν ἔβλεπα γὰρ μπῶ καὶ στὸ βλογημένο τὸ χωριό, γὰρ βρῶ τὴν ἀπλότητά, τὴν καταδεξιά, τὴν καλωσύνη, τὶς χίλιες ἀρετὲς ποῦ ἀνθοβολοῦνε στὰ χωριά, γὰρ πάω στὸν Προεστὸ γὰρ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του καὶ γὰρ μὲ πᾶρη στὰρχοντικὸ του, γὰρ μοῦ στρώσῃ τὰ καλλίτερά του τραπεζικά, γὰρ μοῦ φέρῃ τὰ πιὸ σπάνια φαγώσιμα καὶ γλυκά, γὰρ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ πιὸ παλιὸ του κρασί, ὡς καὶ τὰ παιχρίδια γὰρ μοῦ φέρῃ τὸ βράδυ,